

På en pressekonference kort tid efter Addis Abeba-mødet kom den portugisiske udenrigsminister ind på spørgsmålet om resolutionen vedrørende boykot af Portugal. Han udtalte, at de nævnte forholdsregler ville være uden betydning og ude af stand til at føre til det tilsigtede mål på grund af den ringe samhandel med de afrikanske lande. Med hensyn til skibs- og luftfarten, der var yderst begrænset, var det let for Portugal at undvære den brug, man lejlighedsvis gjorde af en afrikansk lufthavn.

Ved samme lejlighed vendte den portugisiske udenrigsminister også tilbage til forslaget om direkte forhandlinger med regeringerne i nabolandene til de portugisiske provinser, og fremhævede, at den portugisiske regering gerne så en åben og realistisk drøftelse herom med de afrikanske lande.

På stats- og regeringschefmødet i Addis Abeba blev det fremdeles bestemt at anmode om hurtig indkaldelse af sikkerhedsrådet til behandling af situationen i Portugals oversøiske territorier.

I overensstemmelse hermed påbegyndte sikkerhedsrådet d. 22. juli 1963 behandlingen af sagen. Til at fremføre de afrikanske synspunkter havde Addis Abeba-mødets deltagere udpeget Tunesiens, Liberias og Sierra Leones udenrigsministre samt Madagascars finansminister. Til at forsvare de portugisiske interesser sendte den portugisiske regering udenrigsminister Nogueira.

De første indlæg fremkom fra *Tunesiens* og *Liberias* udenrigsministre, der begge lagde hovedvægten på Portugals fortsatte tilside-sættelse af generalforsamlingens gennem årene vedtagne resolutioner om Portugals oversøiske territorier. Den liberianske udenrigsminister sagde, at det var nødvendigt for sikkerhedsrådet at træffe effektive foranstaltninger for at fjerne den trussel mod freden, som den portugisiske holdning indebar, medens den tunesiske udenrigsminister udtalte, at det var sikkerhedsrådets opgave at træffe alle passende foranstaltninger, som kunne opretholde den internationale fred og sikkerhed, som var alvorligt truet gennem en forværring af situationen i de portugisiske territorier. Han opfordrede indtrængende sikkerhedsrådet til fuldt ud at påtage sig sit ansvar i henhold til FN-pagten, idet de afrikanske lande håbede, at sikkerhedsrådets handlinger og beslutninger ville

blive af en sådan art, at det var unødvendigt for de afrikanske stater at iværksætte selvstændige aktioner.

Heller ikke de senere indlæg gav detaljeret oplysning om de afrikanske staters hensigter. *Madagascars* finansminister udtalte således, at han var overbevist om, at sikkerhedsrådet ville finde en konkret løsning på problemet og ville træffe en hvilken som helst beslutning, som måtte være nødvendig for at sikre, at pagten blev respekteret, uanset hvor vanskelige sådanne beslutninger måtte være. Lidt mere konkret var Sierra Leones udenrigsminister, der bl. a. sagde, at sikkerhedsrådet måtte anmode Portugals regering om inden for en rimelig tidsfrist at beslutte sig til en gang for alle at give afkald på teorien om et Portugal, der strakte sig til Afrika, og anerkende Angolas, Moçambiques og Portugisisk Guineas ret til selvbestemmelse. Han anmodede sikkerhedsrådet om at fastsætte en acceptabel tidsfrist, inden for hvilken Portugals regering skulle give en forsikring til sikkerhedsrådet om, at den ville påtage sig at gennemføre alle forholdsregler omhandlet i generalforsamlingsresolutionen 1807 (XVII), jfr. under afsnit 7. Hvis en sådan forsikring ikke fremkom, ville de afrikanske lande ikke have andet alternativ end at anmode sikkerhedsrådet om at opfordre alle medlemsstater til at træffe økonomiske og diplomatiske sanktioner mod Portugal og om fornødent overveje yderligere aktioner i henhold til pagtens bestemmelser herom.

Grunden til, at de afrikanske lande ikke straks klart indicerede, hvilke beslutninger sikkerhedsrådet burde træffe, skyldtes formentlig ønsket om at bevare en vis handlefrihed under de senere underhåndsdrøftelser mellem sikkerhedsrådets medlemmer.

Efter de afrikanske indlæg fremkom den *sovjetiske repræsentant* med et indlæg, som indeholdt en række angreb på NATO. Det blev således påstået, at der var en direkte forbindelse mellem Portugals stædigt gennemførte undertrykkelsespolitik i dets kolonier og den systematiske militære bistand, Portugal modtog fra sine allierede inden for NATO. Sovjetunionens delegerede beskæftigede sig også med NATO-alliancens investeringer i de portugisiske områder og udtalte, at alle disse forhold måtte føre til den logiske konklusion, at det kun